

© Il·lustracions: Anna Medina
© Text: Isabel Martínez Lloret
© D'aquesta edició: Ajuntament d'Altea
Primera edició, juny de 2018
Il·lustracions: Anna Medina
Text: Isabel Martínez Lloret
Maquetació: Pau Urios
Impressió: Llinars Impressors
ISBN: 978-84-697-8545-4

Ajuntament d'Altea

Navarro-Román

Història d'un pintor altea

Anna Medina

Isabel Martínez Lloret

Hola! Sóc Joan Navarro Ramon. Potser molts de vosaltres no em coneixeu. Per això, si em deixeu, m'agradaria contar-vos una mica la meua vida.

Fa molts anys, concretament el 1903, vaig nèixer a Altea, un poble costaner d'Alacant. En aquell moment Altea no tenia res a veure amb el poble que ara coneixeu: tenia menys edificis i carreteres, però disposava de molta horta, i d'un poble antic igual de bonic que l'actual.

A poc a poc, jo anava formant-me en la disciplina artística de la pintura i, tant al meu cap com en les meues obres, sempre estava present la meua estimada Altea: amb les seues emblanquinades cases i una mar tan blava que es fonia amb el cel.

Des de ben xicotet jo volia ser pintor, tot i que a mon pare no li agradava massa la idea. Segons ell, ser artista no era «un treball de veritat». Però, per sort, amb el temps va canviar d'idea i vaig poder estudiar Belles Arts a València, ciutat a la qual ens vam traslladar a viure tota la família. Començava llavors l'etapa més feliç de la meua vida!

Quan tenia 18 anys vaig conèixer a Madrid Josefina Fisac, Pepita, l'amor de la meua vida. Estàvem tan enamorats que, al cap de poc temps, ens casàrem i ens traslladarem a viure a Barcelona.

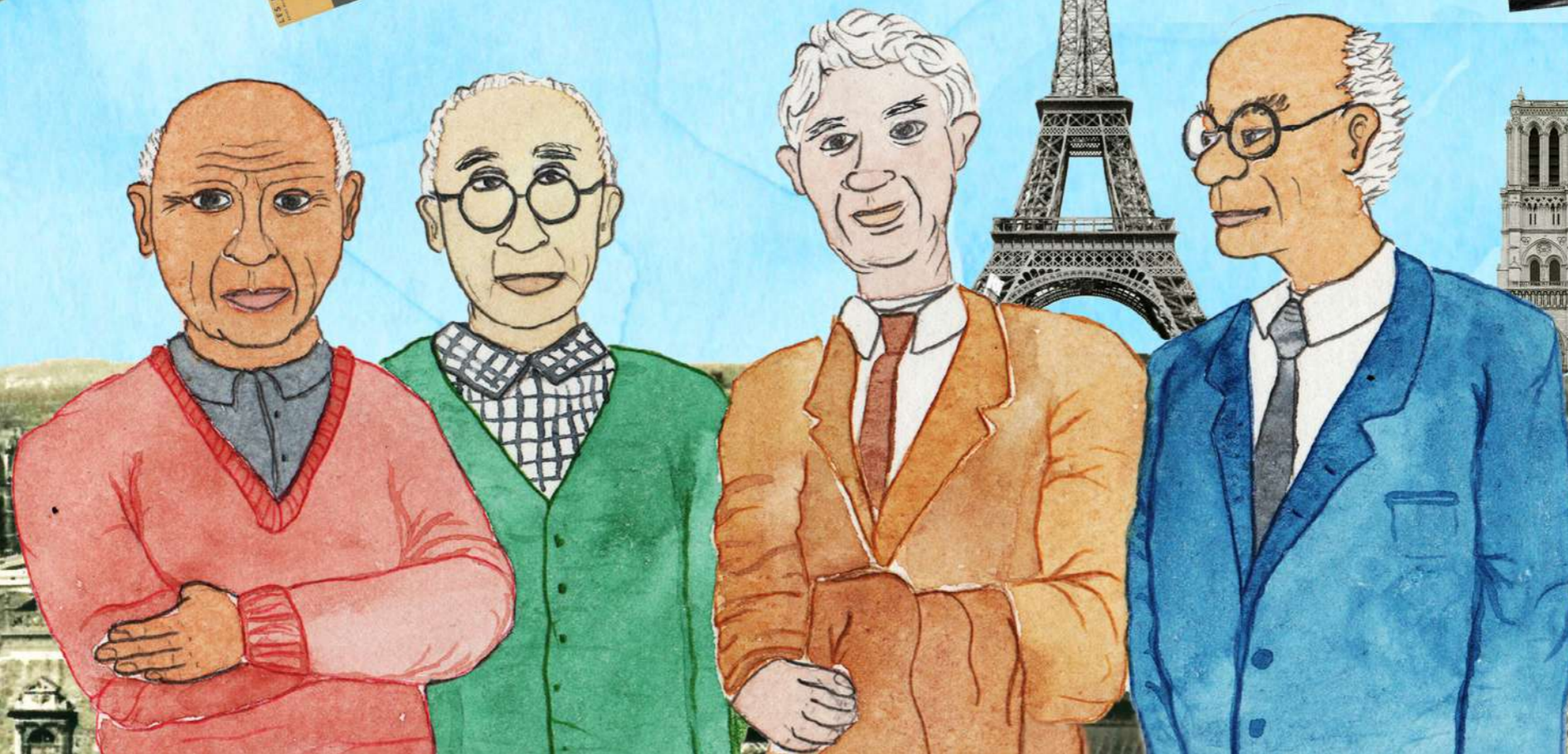
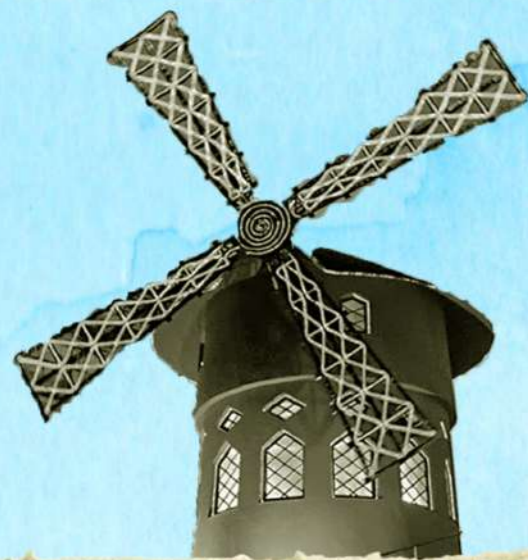
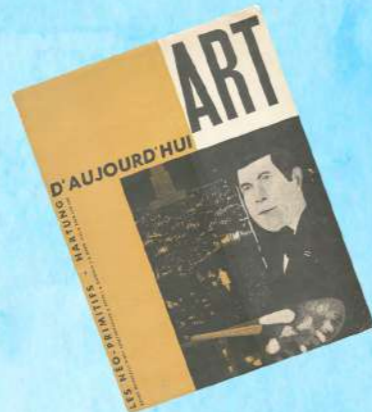

Des d'aquell moment havia de compaginar en les meues obres els meus dos grans amors: Altea i Pepita. Ella seria una persona molt important en la meua vida; la millor companya de faena i el meu gran suport.

A pesar que vivia molt feliç a Barcelona, la meua il·lusió era viatjar a París.

Allí estaven els artistes més grans del moment, aplegats de tot arreu del món: els espanyols Pablo Picasso i Juan Gris, el rus Ossip Zadkine o el japonés Tsuguharu Foujita, entre molts d'altres. Jo hi volia anar: volia conèixer aquests pintors, aprendre i recórrer món. I, així, el 1934 vaig fer el meu primer viatge a la ciutat de la llum.

Van ser anys intensos de gran aprenentatge i noves amistats com el pintor japonès Foujita, o el català Joan Miró, amb el qual vaig mantindre una cordial amistat.

Joan i jo érem amics, compartíem correspondència, aficions i, fins i tot, una manera semblant d'entendre l'art.

En 16 de juliol de 1936 esclatà la terrible Guerra Civil espanyola. Foren anys de durs enfrontaments entre germans, que només provocaren morts, fam i misèria al nostre país.

Jo em vaig allistar a l'Aliança d'Intel·lectuals Antifeixista per a la Defensa de la Cultura, però poc després, el 1938, com molta altra gent, Pepita i jo vam haver d'abandonar el país i ens vam instal·lar en la ciutat francesa de Colliure. Europa avançava i Espanya es quedava arrere.

Miró.

Mariano Rosón

i.g.

Picasso

Segur que alguns de vosaltres coneixeu el Guernica de Pablo Picasso, veritat?
Encara que sembla bonic, és un quadre que mostra els horrors dels bombardejos de la guerra.

En 1937 es va celebrar a París l'Exposició Universal, sobre el tema «Arts i tècniques de la vida moderna», on es mostraven els últims avanços culturals i tecnològics del món.

El Govern de la República Espanyola, a pesar de la situació que vivia el país, volia mostrar que també es modernitzava. Els artistes Pablo Picasso, Joan Miró, Julio González i jo mateix, entre altres, vàrem participar en el pavelló espanyol.

Passada la guerra, la meua vida canvià. I, amb ella, el meu estil pictòric. Fins aleshores havia pintat quadres molt semblants al que veia; pintava la realitat, encara que a la meua manera.

1940

1950

1960

1970

Però ara m'apropava cada volta més al món dels somnis: dibuixava formes abstractes llunyanes al món real.

Colors vius, formes senzilles i pocs elements. Ho veieu? Podeu diferenciar els quadres d'abans i els d'ara?

1980

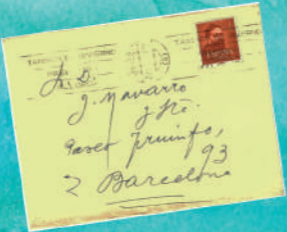

Bèlgica
FRANÇA
ALEMANYA

ESPANYA

Havia aconseguit que la gent coneguera la meua obra. Per fi era un artista de cap a peus!

Em contactaven des de molts països per a fer exposicions, així que Pepita i jo sempre teníem les maletes preparades per a viatjar i mostrar els meus quadres: per Espanya, França, Bèlgica, Alemanya, Argentina...

Encara que vivíem fora, el que més ens agradava a Pepita i a mi era tornar a Altea. Adoràvem la nostra casa del Portal Vell i passàvem allí tots els estius, amb la família i els amics.

Però no us penseu que em passava el dia a la platja, o de festa amb els amics. Ni de bon tros! No parava de pintar! Altea m'inspirava!

Tot i que la meua obra era molt reconeguda a l'estranger, jo tenia una espineta clavada al cor: em faltava fer una gran exposició a la meua terra. Per això, l'any 1981 vaig organitzar una gran mostra a la ciutat de València; i poc després, l'any 1989, vaig ser nomenat Fill Predilecte de la Vila d'Altea. Quin gran honor!

Pepita i jo ens féiem majors i vam fixar la nostra residència a Sitges, Catalunya. Jo continuava pintant, i al meu cap sempre continuava present la meua estimada Altea. Per això, el 1985 vaig decidir donar un bon grapat dels meus quadres al poble, perquè tots pogueren conèixer i gaudir de la meua obra.

Els anys passen però l'art perdura. I espere que, encara ara —i per sempre!—, grans i menuts, alteans i alteanes, pugueu conèixer un poquet més la meua història i el meu llegat, que en gran part és també vostre.

Amb gran estima,

Navarro-Román

